

Zwarte Ogen

Zwarte Ogen

Ron Benningshof

Zwarte Ogen

Copyright © 2016 R. Benningshof

Auteur: Ron Benningshof

Omslagontwerp: E. Kroek

Vormgeving binnenwerk: E. Kroek

Thriller

ISBN: 9789463429207

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sluit alle deuren en ramen.

Laat geen vreemden binnen, ook geen kinderen.

Zeker geen vreemde kinderen.

Het gebeurt echt.

....Het is al begonnen

1 –

Lochwinnoch, Schotland.

Freya Connolly was vermoeid, maar blij dat de afslag naar de A760 eindelijk op de borden werd aangegeven. Ze geeuwde ongeneerd.

‘Gelukkig, bijna thuis’

Ondanks dat het maar een kort ritje was vanuit het centrum van Glasgow, en ze kort geleden nog een aanzienlijke dosis cafeïne tot zich had genomen, voelde ze dat de slaap langzaam haar lichaam overnam. De laatste geeuw onderbrak ze halverwege door een gevoel van geluk. Ze bedacht zich ineens hoe zij en haar man op de bank elkaar soms aansteken en om beurten gapen.

‘Gezellig hé, geeuwen schept een band’ roept hij dan altijd.

Ze hadden zich erover verbaasd dat het voor de wetenschap tot op heden nog altijd een raadsel is waarom wij eigenlijk geeuwen. Er schijnt hierover geen sluitende theorie te bestaan.

Ruim een uur geleden had ze haar man Angus bij de Drop Off zone van Glasgow Airport afgezet.

‘Wees je voorzichtig?’ vroeg ze hem, nadat hij zijn business trolley uit de kofferruimte van hun briljant zwarte Audi A6 Quattro Avant had getild.

‘Natuurlijk, schat. Je kent me toch?’ verzekerde Angus zijn vrouw en gaf haar een kus op beide wangen en eentje vol op haar mond. ‘Rij voorzichtig, schat. Je bent al moe’

Freya glimlachte. Ze vond zijn bezorgdheid aandoenlijk. Zelfs na twaalf jaar huwelijk.

‘Maak je geen zorgen, ik rij eerst nog even naar de stad om bij Big Mouth Coffee met een Big Latte mijn cafeïnepeil omhoog te krikken. Dat moet mij wel veilig thuis brengen. Een goede en veilige vlucht, schat en veel succes met wat je ook gaat doen in New York’

Ondanks dat ze elkaar eeuwige trouw hadden beloofd en afgesproken dat ze nooit, maar dan ook nooit, geheimen voor elkaar zouden hebben, hoe pijnlijk dat ook voor de ander zou zijn, kon of wilde Angus haar nooit uitleggen wat hij nu precies deed in dat gebouw van de United Nations Association vestiging in Glasgow. Na een aantal jaren was ze maar gestopt met vragen en de situatie geaccepteerd zoals het was. Ze kon zich ook niet voorstellen dat haar man bij illegale of anderszins duistere praktijken die het daglicht niet konden verdragen betrokken zou zijn. Daar was hij veel te zachtzinnig voor. Tegelijkertijd wist ze dat menige geheime dienst een moord zouden doen om dergelijke onopvallende personen voor hun te kunnen laten opereren op zeer gevoelig liggende buitenlandse locaties. Grijs muizen werden ze genoemd. Die konden als rook opgaan in mensenmassa's. Van die gezichten die je honderd keer per dag zag, maar die je achteraf nooit feilloos kan beschrijven. Dat had ze ooit ergens gelezen. Tijdens hun laatste gesprek over het onderwerp had hij haar op het hart gedrukt dat hij nu eenmaal een belangrijke maar zeer geheime functie binnen de organisatie had. Het kwam zelfs niet voor op het officiële organisatie-organogram. Ze had ooit in een opwelling stiekem zijn arbeidscontract uit zijn persoonlijke mappen gehaald.

Schuldbewust opende ze met trillende handen de map met het UNA logo. Het voelde als verraad. Als hij er achter zou komen zou het huis te klein zijn. Het zou een gigantische, negatieve impact op zijn onvoorwaardelijk vertrouwen in haar hebben. Was dat het wel waard?

‘En mijn vertrouwen dan?’ vergoelijkte ze haar impulsieve actie.

Het wederzijdse vertrouwen van haar kant bestond uit twee delen. Wat hij op zakelijk gebied allemaal uitspookte was een groot mysterie voor haar, dus kon er van blind en rotsvast vertrouwen geen sprake zijn. Het vertrouwen in zijn privéleven stond als een huis. Tenminste, dat maakte ze zichzelf wijs.

Het een kon in haar ogen tenslotte niet zonder het ander bestaan. Wie kon haar garanderen dat er tijdens zijn buitenlandse trips niets gebeurde dat hun huwelijk in gevaar bracht? Hij kan immers als trouw katholiek van tijd tot tijd zijn zonden bij de priester opbiechten en zo weer met een rein geweten naast haar in bed kruipen. Ze kon op die dag en dat moment geen enkele weerstand meer bieden aan de onbeheersbare nieuwsgierigheid. Het duivelse stemmetje van haar geweten bleef maar herhalen:

‘Doe het dan, doe het dan als je durft, schijterd. Doe het. Lees’

Haar vingers bladerde gehaast door de papieren tot ze het woord dat ze zocht boven in een briefhoofd zag.

Arbeidsovereenkomst

Langzaam, bang voor wat zich zou openbaren, trok ze het met nerveuze vingers naar voren en begon het te lezen. Eerst een gedeelte met wat algemene verklaringen en de lengte van de

proeftijd. Daar stond het. De functienaam volgens de officiële UNA papieren:

Algemeen medewerker

‘Je kan mij nog meer vertellen, Angus’ dacht ze toen ze dat las, ‘het riant salaris dat iedere maand op onze rekening wordt gestort is niet dat van een algemeen medewerker of wat voor medewerker dan ook’

Opgeschrikt door de deurbel stopte ze schichtig het contract weer in de map. In de haast sneed ze zichzelf aan het papier. Een kersenrood bloedspootje werd geabsorbeerd en vermengde zich onuitwisbaar met het smetteloze wit van het document. Een watermerk van haar bloed. Bewijsstuk A. In een paniecreactie schopte ze de map onder de boxspring en haastte zich naar beneden. Ongeduldig werd er voor een tweede keer gebeld, direct gevolgd door een lang aanhoudende derde keer. Met een verwilderde blik zwaaide ze de deur open. Haar rode krullen dansten half voor haar grote ogen. De jonge koerier keek haar ongeïnteresseerd aan.

‘Dag mevrouw, mag ik dit pakketje voor de burens bij u afgeven?’ vroeg hij stoïcijns kauwgom kauwend, terwijl hij alvast een kleine formuliertje begon in te vullen. ‘Ik zal een bericht bij hen in de brievenbus gooien’

‘Ehh...ja...prima’ bevestigde Freya zijn verzoek nadat ze zich had kunnen herstellen. Haar hand bracht haar kapsel zo nonchalant mogelijk weer in het oorspronkelijk model. Een eigenwijze haarlok viel weer terug. Ze probeerde het nogmaals, nu gericht blazend met haar mond. Tevergeefs. Met een diepe

zucht sloot ze de deur en smeed het pakketje achteloos op het dressoir naast de kapstok.

‘Rot op met die klotepakjes van je. Ik heb geen postkantoor aan huis’

Ze rende weer naar boven, viste kreunend de map moeizaam onder het bed vandaan en legde het weer op exact dezelfde plek terug waar ze dacht ze het had gepakt, om het vervolgens nooit meer aan te raken. Ze liet het verder rusten. De maandelijkse storting op hun gezamenlijke bankrekening zorgde er ook voor dat ze liever geen slapende honden wilde wakker maken. Ze hadden een mooi leven en alle luxe die ze zich konden wensen. O.k., geen kinderen, maar wat niet was kon altijd nog komen. Ook al voelde ze de tijd steeds luider tegen haar eierstokken tikken.

Freya stuurde de luxe stationwagen vanaf de brede en goed verlichte A760 linksaf de landelijke weg op richting hun huis vlakbij het mooie Barr Loch. Een adembenemend mooi binnenmeer dat erg populair is bij vogelspotters en tijdens de zomermaanden door veel recreanten wordt bezocht. Ze verlangde naar haar comfortabele hoekbank, waar ze nog even wilde lezen in die spannende thriller die ze op aanraden van de charmante boekenverkoper, die wel erg vaak net toevallig in de deuropening van zijn boekenwinkel staat wanneer ze voorbij loopt, impulsief had aangeschaft. En het was verrassend genoeg precies het soort boek dat ze kon verslinden. Alsof hij in haar ziel had kon kijken, zo raak was deze “page turner”. Zoals ze zichzelf op dat moment voelde, werd die kans met de minuut kleiner en zou ze waarschijnlijk direct haar bed zou induiken.

Wanneer ze dan in slaap zou vallen hoefde ze alleen maar het boek uit haar handen te laten vallen en het licht uit te doen. De volgende dag moest ze weer vroeg op. Drie maanden geleden had ze een leuke part time vacature in de etalage van het kleine uitzendbureau in het dorp zien hangen. Tot haar verrassing werd ze direct aangenomen. Zonder ook maar een referentie achter te hebben gelaten. Sindsdien was ze een bevlogen receptiemedewerkster bij het Clyde Muirshiel National Park bezoekerscentrum. Niet ver van huis. Het was haar niet om het salaris te doen. Meer om het contact met mensen te behouden en niet als een brave huisvrouw verveeld en doelloos thuis te hoeven zitten wachten tot manlief thuis kwam en ze hem alleen kon vertellen wat de eekhoorns in de tuin hadden uitgespookt of, een nog spannender onderwerp, dat ze voor de zoveelste keer parende egels had gehoord of roodborstjes vroeg voor de tijd van het jaar had gespot.

Het begon met de minuut mistiger te worden. De mist zoog in dikke flarden vanaf Barr Loch dreigend de groenrijke omgeving op. Geblokkeerd door een ondoorzichtige muur hield het halt bij de grenzen van het dorp. Het had wel iets weg van die beruchte koepel uit Stephen King's angstaanjagende boek *Gevangen*. Veroorzaakt door de warmte, gegenereerd door de vele rijtjeswoningen, hield de kille en spookachtige atmosfeer daar op. Mist gedijt niet in de buurt van een grote mensenpopulatie. Mist heeft leegte, kilheid en ruimte nodig. De woonkernen zijn verboden terrein. Hier in de wilde natuur had het vrij spel. Freya verminderde haar snelheid. Ondanks de innovatieve LED

verlichting van de Audi verminderde het zicht met iedere meter dat ze aflegde.

Nog een paar honderd meter, Frey. Hou vol' moedigde ze zichzelf aan.

Ze vond het altijd een beetje eng om in deze weersomstandigheden het laatste stukje naar hun luxe villa te rijden. Zo onheilspellend als het kon zijn. Soms wilde ze dat ze toch maar een woning in de buurt van het centrum hadden gekocht. Maar zij en haar man waren als een blok gevallen voor de riante, vrijstaande woning midden in de natuur. Het was liefde op het eerste gezicht toen ze op een warme zomerdag samen met de makelaar door het toegangshek reden en het huis zich gracieus presenteerde. Ze herinnerde als de dag van gisteren nog het vertrouwde gevoel dat haar overviel en haar als een warme deken omsloot toen ze binnen stapte. Ze hadden het na vele maanden zoeken eindelijk gevonden. Dit was hun droomhuis.

Puur op gevoel reed ze door de mist en probeerde ze een aantal keren het groot licht aan te zetten in de hoop iets meer zicht te krijgen. Het resultaat was precies het tegenovergestelde. Freya verkeerde in opperste concentratie en kneep haar ogen wat dichtert om nog scherper te kunnen zien. In een flits zag ze vlak voor de auto iets wat op een menselijke gedaante leek in het felle schijnsel van de autolampen opdoemen. Ze gaf een korte ruk aan het stuur en gilde alle lucht uit haar longen. Er joeg uit pure angst een vreemd soort tinteling door haar hele lichaam. De rossige haartjes op haar armen en in haar nek rezen rechtop. In een reflex trapte ze zo hard op het rempedaal dat het ABS systeem grote moeite had de remactie op het vochtige wegdek in

goede banen te leiden. Alles speelde zich af in luttele milliseconden. Toen ze schuin op de weg tot stilstand was gekomen werd het stil in de auto. Doodstil. Een ondoordringbare mistlaag rolde over de auto heen. Freya lag voorovergebogen over het stuur. Na van de eerste schrik bekomen te zijn kwam ze weer bij haar positieven en keek angstig om haar heen.

‘Jezus Christus, wat was dat?’

De schreeuw kwam vanuit haar tenen. Ze wilde dat ze iemand kon bellen.

‘Trut, waarom moest je nu precies vanavond je telefoon vergeten?’

Zonder na te denken klikte ze de radio aan. Om maar niet het gevoel te hebben helemaal alleen te zijn. Een opgewekte zanger die de luisteraars toe zong dat ze vooral gelukkig, gelukkig, gelukkig moesten zijn vulde de auto.

Geen prettige en warme stem van een diskjockey die haar bedankte dat ze op deze eenzame avond naar hem wilde luisteren. Pure paniek maakte van haar meester. Haar hartslag versnelde bij iedere pulsatie.

‘Nee, alsjeblieft God, laat het niet waar zijn’

Ze was te emotioneel om helder te kunnen denken. Had ze überhaupt een klap gehoord of gevoeld?

‘Misschien een ree!’

Ze richtte haar hoofd op en zocht voorzichtig in de achteruitkijkspiegel naar, ja naar wat eigenlijk? Ze wist het niet.

‘Laat het in godsnaam een dier zijn. Een ree, een gans...een hond desnoods. Laat het een oude zwervbond zijn die niemand zal missen’

Behalve de witgrijze wolken van mist die in slow motion over de grond dreven kon ze niets zien. Ze keek in beide zijspiegels. Ook

niets. Ze begon al iets te ontspannen. Haar slaapgevoel was totaal verdwenen. Ze kon zich niet herinneren ooit zo alert en scherp te zijn geweest.

Misschien was ik te slaperig en heb ik het mij allemaal ingebeeld.....dat zal het geweest zijn'

Ze begon heel zachtjes te lachen.

Doe normaal muts, laat je niet gek maken. Er gebeurt in dit ingeslapen plaatsje nooit iets'

Na zichzelf nog wat meer moed ingesproken te hebben voelde ze dat ze weer ontspannen in de bestuurdersstoel zat, ondanks het nog steeds onstuimig kloppen in haar borstkas. Ze klikte de radio weer uit. De pretentieloze commerciële muziek van tegenwoordig irriteerde haar toch al mateloos. Ze hoorde veel liever het jaren '70 en '80 repertoire van rockbands. Daar kon je haar bij wijze van spreken wakker maken. En helemaal voor Steve Perry, de charismatische en inmiddels ex-zanger van Journey. Hij was voor haar de belichaming van een zingende engel en de enige die in staat was haar mentaal te ontvoeren.

Ze draaide het stuur weer recht en zette de auto in de eerste versnelling. Op het moment dat ze het gaspedaal wilde intrappen en het koppelingspedaal langzaam wilde laten opkomen werd er op het raam geklopt. Het geluid van harde knokkels op het gelaagde autoglas. Er zat nog zoveel adrenaline in haar lijf dat ze zich weer wezenloos schrok en voor de tweede keer een ijzingwekkende gil slaakte. Haar pupillen sperden wijd open en haar hele gezicht werd bevangen door pure paniek. Ze voelde het bloed voor de tweede keer weg stromen. Als verlamd zat ze

daar. Niet in staat om gas te geven en gehoor te geven aan het vluchtgedrag dat de rest van haar lichaam bijna uit schreeuwde.

‘Vlucht Freya, nu het nog kan. Geef dan gas, meid! O mijn God!’

Freya voelde tranen opwellen en keek hulpeloos, als een lam dat voor diens beul werd gebracht, opzij. Een jongen stond naast haar auto en tikte ongeduldig nogmaals op het raam, aangezien ze nog geen enkele teken had laten zien dat ze van plan was het te openen. Hij trok de capuchon nog wat verder over zijn hoofd en stopte daarna zijn handen weer in de zijopeningen van zijn vale, donkergrijze sweater. Freya werd in korte tijd ruw heen en weer gesmeten door twee uiterste emoties. Ze kon zijn gelaatstrekken in het donker niet goed zien, maar schatte hem een jaar of twaalf. Misschien dertien, hooguit veertien. Met zijn geschatte een meter tachtig wel erg lang voor zijn leeftijd. Ze drukte op de elektrische raambediening. Het raam aan haar kant zoemde zachtjes en verdween bijna geruisloos in het portier. Ze had zich enigszins hersteld. Aan zijn ongeschonden kleding kon ze duidelijk zien dat ze hem niet had geraakt. Ook aan zijn lichaamshouding. Daarvoor stond hij te roerloos.

‘Jongen je liet me schrikken. Ik had je niet aan zien komen. Waar kom jij zo ineens vandaan?’

Terwijl ze hem aansprak hoorde ze haar stembanden door de zenuwen overmatig vibreren.

‘Wat zal hij wel niet van mij denken?. Wat een angsthaas van een vrouw’

De nog onbekende jongen keek haar stoïcijns aan, zonder enige blijk van empathie. In het donker en de mist kon ze zijn ogen niet goed zien. Te diep verborgen in de capuchon van zijn katoenen sweater.

‘Goedenavond mevrouw, zou u het akkoord vinden dat ik bij u thuis op mijn ouders wacht? Ze zijn nog niet gearriveerd en ik heb helaas geen sleutels bij mij. Ik woon in het naastgelegen huis. Tot overmaat van ramp ben ik ook mijn mobiele telefoon vergeten mee te nemen. Dat zul je net zien. Heb je het een keer echt nodig voor een noodgeval zoals vanavond en dan heb je het niet bij je’

Freya luisterde aandachtig naar de welbespraakte tiener. Ineens herkende ze in hem haar buurjongen. Hij had haar aandacht al eens eerder getrokken toen ze hem in het naastgelegen bos samen met een jong meisje had gezien en ze van elkaars aanwezigheid schrokken. Blijkbaar was het niet de bedoeling dat ze de twee samen mocht zien. Er klopte iets niet. In eerste instantie dacht ze dat de twee stiekem een jointje wilden roken, wat ze op die vroege zomeravond tussen de dorre en droge takken onverantwoord vond. Een bosbrand lag altijd op de loer. Zelfs in het natte Schotland. Maar nadat ze het gezicht van het meisje had gezien schonk ze geen enkele aandacht meer aan brandgevaar of illegale drugspraktijken. Ze kon haar blik er niet vanaf wenden, hoezeer ze het ook zou willen. Op dat moment was zij alleen nog maar Noord en het meisje Zuid. Pure magnetisme. De afstand om de kleur van haar ogen te zien was net te groot, maar Freya zou zweren dat deze zwart waren. Haar huid had iets weg van doorzichtig perkament, zo dun en bleek. Het meisje trok zonder blikken of blozen haar capuchon over haar hoofd, waardoor ze voor Freya helemaal een spookverschijning werd dat zo uit een horrorfilm leek te zijn weggelopen. Een rilling trok over haar schouders en rug en maakte dat ze zonder om te kijken snel door liep.

Ze had het nooit aan haar man verteld, overtuigd dat hij het argument zou weg wimpelen. Ze kon zijn commentaar al horen.

‘Die jongen komt gewoon uit zo’n nette en aartsconservatieve familie en verveelt zich natuurlijk te pletter in dat verstikkende keurslijf. Je moet een boek nooit beoordelen aan de hand van de omslag’

Daarmee zou voor hem het onderwerp afgesloten zijn. Maar Freya twijfelde. Haar intuïtie vertelde haar iets anders. Zij beoordeelt boeken wel op hun omslag.

Aangezien de jongen geen volslagen vreemde voor haar was stemde ze uit medelijden toe. Het huis van de burens was ruim een halve kilometer verderop. Ze hadden wellicht daarom weinig contact met ze.

‘Natuurlijk jongen, kom. Stap maar in’ nodigde ze hem uit terwijl ze zich over de passagiersstoel heen boog om met haar uitgestrekte vingertoppen het portier te openen. ‘Dan maak ik wat chocolademelk voor je. Je ouders zullen zo wel thuis komen’ Zonder haar te bedanken liep hij achter de auto langs en stapte aan de passagierskant in.

‘Waar zijn ze naar toe?’ vroeg ze nieuwsgierig.

De jongen haalde zijn schouders op en zei geen woord. Ze deed nog een laatste poging.

‘Hoe heet je?’

‘Travis’

‘Hi Travis, ik ben Freya’

‘Er komt in ieder geval geluid uit’ dacht ze cynisch. *‘Zou hij mij überhaupt nog herkennen?’*

Op hetzelfde moment begon een vreemd gevoel van onbehagen bij haar op te dringen. Hetzelfde gevoel dat ze een paar maanden geleden voor het eerst had tijdens de jaarlijkse dorpsbraderie en ze een jong kind zonder begeleiding van volwassenen had gezien. Zittend op een houten bankje in het park rustte ze even uit van het lange geslenter langs de vele kraampjes van waaruit de lokale middenstand en huisvrouwen hun ambachtelijk bereide streekproducten probeerden te slijten. De geuren van oude, van generatie op generatie overgedragen, recepten, gerookte hammen, met liefde en passie gebakken broden en taarten vermengden zich met de doordringende geur van thuis gestookte whisky's. Ze observeerde tevreden glimlachend de plaatselijke bevolking tot ze het onbekende meisje in haar vizier kreeg. Haar gezicht was bleker dan de andere kinderen die, na de lange, warme zomer die op zijn eind liep, met gezond uitziende, bruine gezichten schaterend rond renden. Dit kind was anders. Stil en teruggetrokken. De kat uit de boom kijkend. Het viel haar op dat iedereen er instinctief met een wijde boog om het timide uitziend meisje heen liepen. Ze schatte haar leeftijd op een jaar of zeven. Hooguit acht.

'Het zal je verbeelding wel zijn'

Na het schouwspel een aantal minuten te hebben gevolgd, besloot ze op te staan en het kind te benaderen. Op het moment dat ze op armafstand was en haar op de smalle schoudertjes wilde tikken, borrelde het misselijkmakende gevoel ineens onverklaarbaar van binnenuit op. Ze probeerde het te negeren en haalde diep adem.

'Dag meisje, Je ziet er verdrietig uit. ben je je moeder kwijt. Zal ik je helpen om haar te vinden?'

Een bitter smakend boertje ontsnapte uit Freya's keel. Met een verwrongen gezicht slikte ze het weer in. Het meisje keek haar doordringend aan en leek op haar hoede.

‘Wilt u mijn moeder zijn? U heeft nog geen kinderen’

Freya's mond viel open van verbazing. Hoe kon dit kind dit weten? Haar hart ging tekeer. Haar handen werden klam en begonnen te trillen. Zweetparels vormden zich op haar voorhoofd. Een tweede, veel intensievere braakneiging zorgde ervoor dat ze met een paar snelle passen afstand nam en tegen de dichtstbijzijnde boom aanleunde. Klaar om de golven maaginhoud over de aarde en uitpuilende boomwortels te storten. Maar zo plots als het opkwam, verdween het weer. Ze zuchtte een paar keer diep en veegde met haar mouw haar vochtige voorhoofd af. Ze richtte zich weer op en draaide zich om naar de plek waar het meisje een paar tellen geleden stond. Maar het was verdwenen. Waar ze ook keek; er was geen spoor meer van haar te bekennen, hoewel het park zeer overzichtelijk en niet erg groot was. Ze leek in luttele seconden in rook te zijn opgegaan. Freya bleef even verbaasd staan, schudde afkeurend haar hoofd en vervolgde haar weg langs de houten kraampjes. Ze schonk er verder geen aandacht aan, ondanks dat ze het bijna een angstaanjagende ontmoeting vond. De plotselinge misselijkheid schreef ze tegen beter weten in toe aan de vele proeverijen. Een daarvan was ongetwijfeld verkeerd gevallen. Ze was zich bewust dat niet alles volgens de laatste hygiënenormen was bereid. Ze wilde het liever ook niet weten. Ze was allang blij dat ze niet beschamend voor het oog van de aanwezige dorpsbewoners haar maag en slokdarm hun gezamenlijk, vieze taak hoefde te laten doen.

Ze wendde haar hoofd naar de weg die voor haar door het bos kronkelde.

‘Wat doe je zo laat nog buiten, Travis? Je moet morgenochtend vast weer naar school’ vroeg ze nieuwsgierig, terwijl ze voorzichtig gas gaf en de soepele V6 motor weer tot leven kwam.

‘Maakt dat wat uit dan?’ was zijn korte, maar brutale reactie.

‘Nou zeg, het was maar een vraag’ reageerde ze resoluut. ‘Ik hoor het al. Je hebt vandaag je dag niet. Geeft niet hoor, ik ben ook jong geweest. Die zeurende volwassenen af en toe. Je zou ze...’

Ze maakte haar zin niet af. Nadat ze een kleine honderd meter hadden gereden overviel haar uit het niets het bekende opborrelende misselijke gevoel. Ditmaal veroorzaakt door iets wat zich een weg zocht via haar spitse neus. Wegslikken lukte niet meer. Ze kon de auto net op tijd stoppen om het portier open te zwaaien, zodat ze haar hoofd buiten de auto kon houden. Peristaltische bewegingen in haar slokdarm deed haar een paar keer flink kokhalzen. Freya kon niet bedenken dat ze iets verkeerd had gegeten. Koud zweet brak haar uit. Haar jonge passagier zat stokstijf naast haar en keek strak voor zich uit. Geen woord of teken van bezorgdheid. Nadat het bizarre gevoel was weggetrokken richtte ze zich weer rechtop in haar stoel, veegde met haar mouw haar mond af.

‘Sorry, het zullen de zenuwen wel geweest zijn’ verontschuldigde ze zich.

De vreemde misselijkheid ging niet weg. Jaren geleden had ze tijdens een vakantietrip een vergelijkbare walging gevoeld. Bij

een actieve vulkaan op het Italiaanse eiland Stromboli, toen lichte zwaveldampen de omgeving domineerden.

‘Thuis even iets lichts eten. Misschien is dat het wel’

De Audi draaide het smalle laantje in.

‘Wat een avond. Eindelijk, we zijn er’ riep ze terwijl ze alvast haar veiligheidsriem los koppelde. Ze parkeerde de A6 dwars op de speciaal aangelegde parkeerruimte naast het huis.

‘Uitstappen, volgende stop: chocolademelk’

Ze probeerde het ijs een beetje te breken en de sfeer wat meer ontspannen te maken. Zonder resultaat. Freya opende de, met een 3-punts-sluiting zwaar beveiligde, voordeur. Travis stond achter haar en keek om zich heen.

‘Ga alvast maar naar binnen, ik moet nog even iets uit de auto pakken’

De jongen hield zijn handen stevig diep begraven in zijn sweaterzakken en liep rechtstreeks naar de grote woonkeuken, alsof hij er dagelijks kwam. Bij het kookeiland bleef hij staan. Zijn blik viel op het peperdure en professionele Zwilling J.A. Henckels messenblok dat naast de zwarte halogeen kookplaat stond. Nog geen minuut later liep Freya de keuken in. Ze gooide de autosleutels op het glinsterende zwarte graniet van het kookeiland.

‘Chocolademelk? Belofte maakt schuld, nietwaar?’

Travis knikte kort.

‘Warm of koud?’ informeerde ze als een correcte gastvrouw.

Hij haalde zijn schouders op.

‘Maakt niet meer uit’

Ze had zijn antwoord maar voor de helft gehoord en dook de koelkast in om een pak verse melk uit het deurvak te pakken. Ze veerde plots op.

‘Maakt niet meer uit?’ vroeg ze.

Ze kwam weer overeind en draaide zich, met het pak melk in haar hand, naar hem om.

‘Nee!! Niet doen!! Travis! kon ze nog net uit haar mond krijgen.

Het pak spatte open toen het de harde vloer raakte. Het koude witte vocht stroomde over de zwart-witte keramische tegels. Het laatste dat ze zag waren de koude, lege maar vooral inktzwarte ogen van haar stille reisgenoot en zijn wijd opengesperde mond. Wat volgde was een oneindig groot donkergrijs gat.

Hij rende naar buiten. Zonder om te kijken trok hij een lange sprint, ver weg van de statige villa.

Onderweg kraakten kleine afgewaaide takken onder het gewicht van zijn lederen laarzen. Een paar meter verderop liep hij bijna een ouder echtpaar onder de voet die een klein hondje aan het uitlaten waren.

‘Kijk uit waar je loopt, kerel. Heb je spoken gezien?’ vroeg de gepensioneerde RAF majoor buiten dienst. Het was niet de eerste keer dat hij lokale tieners betrapte op vreemd of baldadig gedrag.

De jongen hield plots stil en keek niet hem maar zijn vrouw aan met een ijzige blik van haat.

‘Misschien wel. Wie zal het zeggen. Wie weet kom je het binnenkort wel te weten’ was zijn vijandige reactie en liep rustig verder, om tien meter verder weer zijn sprint te hervatten.

Zijn vrouw deinsde terug keek hem hoofdschuddend aan.

‘Ik zal onze Heer prijzen voor de dag dat je liefde leert kennen, jongen’ riep ze hem luid na.

‘Liefde en respect’ mompelde ze er onverstaanbaar achteraan.

Ze probeerde veel van de verwerpelijke en respectloze uitspraken door ontspoorde tieners van Lochwinnoch met de mantel der liefde te bedekken. Het kwam regelmatig voor dat ze, tijdens het wandelen in de omgeving, een dode vos of konijn tegen kwamen welke geen enkele zichtbare verwonding hadden. Ze verdenken soms dezelfde jongeren ervan de kansloze dieren te stropen. Een logische verklaring voor het ontbreken van diepe snijwonden in de halzen, dat normaal gesproken bij stroopwild zichtbaar is, en de vreemde locaties waar ze werden gevonden hadden ze echter nog niet kunnen verzinnen. Wanneer ze een overleden dier langs de kant van de weg zagen liggen, pakte zij en haar man de zwaardere exemplaren altijd samen op en legden het verderop in het bos om de natuur zijn werk te laten doen. De kleinere werden altijd met een grote boog tussen de bomen door gemikt.

Zonder respect.

2 –

Terwijl Connolly ontspannen kleine slokjes uit het blikje bier achter in zijn keel liet vallen dat een van de stewardessen hem, samen met een transparant plastic bekertje, had aangereikt en het bekertje door hem was geweigerd kon hij niet voorkomen dat zijn gedachten weer afdwaalden naar zijn vrouw. Hij voelde zich diep van binnen schuldig. Anderhalf uur ervoor had hij haar voor de zoveelste keer in de waan gelaten met betrekking tot zijn reisbestemming. Zij was overtuigd dat hij nu onderweg was naar de “Big Apple” in Amerika. Ze moest eens weten. Achterdochtig, zoals bij iedere vliegreis waarbij hij door Freya op het vliegveld werd afgezet, keek hij voortdurend in de vertrekhal achterom. Zou ze hem gevolgd zijn? Hij haatte deze paranoïde starts van zijn vluchten, maar had geen andere keuze. Instapkaarten printte hij ook nooit van tevoren thuis. Alles om de leugen te bedekken. Uit verveling pakte hij het onbenullige magazine dat in het vakje voor zijn stoel zat, samen met het kotszakje, menukaart en informatie- en veiligheidsinstructies van de Boeing 737-800. Hij moest nog ruim een uur overbruggen voordat de daling in Italië ingezet zou worden.

3 -

‘Wat een verschrikkelijk mens ben je toch, mam. Je denkt alleen maar aan jezelf. Je weet dat ik het daar te druk voor heb’
Zonder afscheid te nemen verbrak Corine abrupt de verbinding. Ze liet de draagbare telefoon geïrriteerd op het bureau vallen. Het hoogglanzend compacte toestel tolde rond en kantelde enkele tellen later door de vloeiende, strakke vormgeving licht ritmisch van links naar rechts om vervolgens langzaam tot stilstand te komen en het haar leek aan te wijzen zoals bij het onschuldig lijkende, maar gevaarlijke en occulte spelletje ‘glaasje draaien’. Bedachtzaam rolde ze haar bureaustoel naar achteren en stond op.

‘Wat denkt ze? Dat ik vierentwintig uur per dag voor haar klaar sta? Ik heb mijn eigen leven. Wanneer leert ze dat nu eens te accepteren en te respecteren?....Ik wil dat je nu hier komt...tss...Ik ben je hondje niet’

Toch keek ze in haar agenda dat ze vanmorgen, zoals gewoonlijk, in haar rugzak had gestopt. Ze vond een papieren weekagenda een stuk overzichtelijker dan de compacte digitale uitvoering op haar smartphone. Er stond die avond een afspraak gepland. En ook voor de resterende avonden die week.

‘Gelukkig’

Anders had ze zich weer moreel verplicht gezien om toch maar langs te gaan om aan te moeten horen welke absurde gedachten nu weer bezit hadden genomen van haar moeders hoofd. En dan zou ze immers kunnen denken dat haar enige dochter voor het aanhoudende gezeur gezwicht zou zijn. Dat wilde ze te allen tijde voorkomen. Dat schepte alleen maar een precedent met als

resultaat: nog meer diepe teleurstellingen. Van wiens kant dan ook. Een keer per maand een kort bezoekje was meer dan voldoende wat haar betrof. Ze hadden elkaar toch niets te vertellen. De relatie met haar moeder was, op zijn zachtst gezegd, gecompliceerd en niet zoals het zou moeten zijn. Daar waren beiden zich van bewust. Sinds het overlijden van haar vader was het alleen maar achteruit gegaan. Stilletjes had ze gehoopt dat die intense gebeurtenis in hun leven hen dichter bij elkaar zou brengen. Het tegenovergestelde bleek het geval. Haatgevoelens speelden steeds vaker op. Meer dan haar lief was.

Ik ben het gezeur zo ontzettend zat'

De compassie, van nature gevoed door haar empathische eigenschappen, met de vrouw die haar het leven had geschonken verminderde met de dag. Haar geduld raakte op. De onderlinge verhoudingen waren nooit optimaal geweest. Al sinds haar tienerjaren was ze er steeds meer van overtuigd geraakt dat haar bloedeigen moeder haar persoonlijke vampier was. Zo eentje die, eenmaal in je directe nabijheid, al je energie opzoog. Ze had veel meer karaktertrekken van haar vader in haar genen. Een echt vaderskind. Noem het wat je wilt. Vroeger kon ze daar eindeloze discussies met haar vriendinnen over voeren.

'Als je zo op je vader lijkt, hoe is het dan mogelijk dat je zo ver van je moeder verwijderd bent? Hij had toch een liefdevolle relatie met je moeder? Waarom lukt jou dat dan niet?'

Dit was de absolute kern van alle brandende persoonlijke en intieme vraagstukken die Corine aan haar vriendinnen voorlegde. Ze waren tot de conclusie gekomen dat, naast karakters die bij elkaar moesten passen, onderlinge chemie nog belangrijker moest zijn. De klik. Een fenomeen dat, ondanks theorieën over

hormonen en prikkeldragers in de hersenen, nog door geen enkele wetenschapper kan worden verklaard. Het is er gewoon. Denken we. Maar weinigen onder ons zijn overtuigd van het bestaan van tweelingzielen. De irritaties in haar hoofd zochten een plek voor berusting.

Corine Fischer zat in de laatste maand van de opleiding tot Topklinisch Verpleegkundige, verbonden aan het Reinier de Graafgasthuis in Delft. Het oudste, nog bestaande, ziekenhuis van Nederland met een zeer goede reputatie bij doctoren, professoren en overige medische wetenschappers wereldwijd. Ze vond zichzelf, met haar negenentwintig jaar, ook een late leerling. Ze was na haar middelbare schooltijd en het behalen van haar einddiploma dat haar de officiële status Verpleegkundige gaf eerst op reis door Zuid-Europa geweest. Op zoek naar zichzelf en naar haar toekomst. Ze heeft haar hele leven al een immense hekel aan verrassingen en plant het liefst de fases zoals ze die voor haar leven in gedachten heeft minimaal tien jaar vooruit. Relatie, kinderen, werk. Alles. Tijdens een verblijf bij een druivenboer in Toscane had ze het besluit genomen. Na haar Mediterrane avontuur ging ze aan het werk om te kunnen sparen voor de voorlopig laatste opleiding. Ze hoefde maar weinig bij te leggen bij het deel van haar vaders erfenis dat ze speciaal daarvoor had gereserveerd. Iedereen in het ziekenhuis was het erover eens dat ze een van de meest bevrogen studenten van de afgelopen jaren was. Een schoolvoorbeeld met betrekking tot roeping en passie om de hulpbehoevende medemens te verzorgen en bij te staan werd er gezegd. Ze vond zelf ook dat ze toegewijd was, maar was van mening dat een ziekenhuis met zo'n

indrukwekkende historie, het werd al in 1252 door paus Innocentius IV genoemd, op zijn minst verdiende om alles te geven wat in je leervermogen lag. Er was in deze periode geen ruimte voor een relatie. Dat leidde alleen maar af. Dat kwam later wel. Hooguit af en toe wat losse flodders. Ze was tenslotte een jonge vrouw waarbij van tijd tot tijd ook voortplantingsdrifthormonen door het lijf gierden en op die momenten de voorkeur gaf aan ongeremde vleselijke passie in plaats van een koud en steriel siliconen, glas of kunststof surrogaat. Haar vader had, vlak voor zijn overlijden, haar op het hart gedrukt de tijd te nemen met al haar beslissingen. En al helemaal op het gebied van vriendjes.

‘Geen hand vol, maar een land vol. De liefde van je leven ontmoet je maar een keer. Leef!, maar wees voorzichtig’ had hij een keer gezegd in een poging haar een veelbelovend perspectief te laten zien wanneer ze weer eens tegen een van haar tijdelijke, maar steeds terugkerende, puberale depressies vocht. Veroorzaakt door periodieke onzekerheid. Al dan niet gevoed door de tienermedia dat ze in haar jeugd verslond. Puberpaniek in zijn puurste vorm knalde destijds door het huis wanneer ze te lange tijd geen leuke jongen had ontmoet en bang was om voor altijd alleen te moeten blijven.

Leef!, maar wees voorzichtig’

Ze vond dat bijzondere woorden voor iemand die met bijna ondraaglijke pijnen op een sterfbed lag en naar het laatste levensmoment uitkeek. Typisch haar vader. Altijd blijven lachen en de positieve kant blijven zien. Tot op het allerlaatste moment. Dat moment stond nog altijd in haar geheugen gegrift. Ze was net veertien geworden. En al een paar maanden volwassen. De

betrekkelijkheid van het leven sloeg haar op die veel te jonge leeftijd vol in het gezicht. Sterfgevallen bleven tot dan altijd op afstand. Grootouders van beide kanten leefden nog. De een in wat betere gezondheid dan de ander. Alleen een vriendin uit haar klas tijdens haar lagere schoolperiode had haar eens kleurrijk verteld over het overlijden van een oma en de, door kinderoogen gezien, vreemde rituelen tijdens de begrafenisplechtigheid een paar dagen later. Maar toen bonkte Magere Hein ineens met twee zware vuisten ongenadig hard bij hen op de voordeur. De geur van de naderende dood vulde ongemerkt de woonkamer, waar haar vader op een verhoogd bed voor het raam lag zodat hij nog enigszins contact met de buitenwereld had dat elke dag steeds verder van hem verwijderde.

‘Omgekeerde tunnelvisie’ orakelde hij eens uit het niets.

Het was tijdens een van zijn zeldzame heldere momenten. De meeste tijd lag hij verdoofd door de morfine naar de wijzers van de wandklok te kijken die onverbiddelijk hun ronden weg tikten. Haar moeder keek vanaf haar vaste plek op de bank verschrikt op richting het bed. Ze was inmiddels al gewend geraakt aan de doodse stilte in de kamer.

‘Wat is er schat?’ vroeg ze bezorgd. ‘Wil je iets drinken? Iets lichts te eten misschien?’

Haar vader herhaalde geagiteerd:

‘Net omgekeerde tunnelvisie. Engnekken’

Dat was alles wat hij op dat moment te zeggen had. Haar moeder begreep het niet en ging er verder niet op in. Later probeerde hij Corine uit te leggen dat hij het gevoel had dieper en dieper in een donkere, onbekende tunnel te worden getrokken en daardoor steeds minder bewust was van zijn directe omgeving maar juist

alerter op de voorbij schuifelende mensen op straat die hun enge nekken uitstaken om indiscreet zo ver mogelijk in zijn zwarte cocon te kunnen kijken of hij nog leefde. Hoe ver het aftakelingsproces zich al voltrokken had.

‘Ik ben alvast levend opgebaard, Corine’

Het onomkeerbare proces hield hem in een dodelijke wurggreep. En geen God die ingreep. Van buiten gezien had het, aangezien er geen zicht beperkende vitragegordijnen voor het grote raam hingen, volgens Corine soms inderdaad wel iets weg van een permanente freakshow. Ze verdachte sommige voorbijgangers ervan dat zij regelmatig voorbij liepen om het proces van een stervende man in levende lijve te kunnen aanschouwen. Zonder enige vorm van schaamte hielden de kraaien uit het dorp de pas in en werden de hoofden onbeschaamd naar het raam gericht. Er werden nog net geen smartphones omhoog gehouden om het een en ander te registreren dat later thuis als ondersteunend bewijs aan de visite kon worden getoond. In de laatste week leek zijn lichaam al de fase van ontbinding te zijn ingegaan. Die confronterende geur wende nooit. Nog steeds niet. Ondanks dat ze in haar leer- en werkomgeving regelmatig in contact komt met patiënten waarvan de lichamen langzaam worden verteerd door de alles vernietigende ziekte. Een van de gebeurtenissen die ze in het ziekenhuis met eigen ogen moest aanschouwen had haar nooit meer los gelaten. Een oude man die zijn levensloop had voltooid lag op sterven. Zijn vrouw, die al meer dan zestig jaar trouw aan zijn zijde had gestaan, zat naast zijn bed en hield zijn hand liefdevol vast. Zijn pupillen draaiden omhoog en hij zakte langzaam in een coma. De begeleidende arts had haar zojuist

ingelicht dat ze zich kon voorbereiden op het einde dat snel zou aanbreken en dat hij niet meer bij bewustzijn zou komen.

‘Dit moet hij alleen doen, mevrouw. Hij voelt nu geen pijn meer’ stelde hij haar gerust.

Na een kleine twintig minuten opende de onregelmatig en steeds zwaarder ademende man plots zijn grote ogen, keek zijn vrouw aan en prevelde vol ontzag:

‘Er is meer. Het is zo mooi. Ik ga, lief. Kom snel’

Nog geen vijf minuten later stelde de arts de dood vast. Het was geëindigd met een laatste, mentale sprong.

Corine’s vader was van het type *‘niet zeuren maar doorgaan’*

‘Niet lullen, maar poetsen’

Zo verdedigde hij die instelling altijd zelf. Ze wist zeker dat ze die eigenschap van hem had geërfd. Doorzettingsvermogen en positiviteit zaten in haar DNA. Het voelde haast als een gave. Ze had geen idee welke gaven er op korte termijn nog meer bij haar zouden aandienen. Laat staan de gruwelijke gevolgen die daaruit zouden voortvloeien.

Een zacht ritmisch geklop kwam uit de richting van de wagenwijd openstaande deur van de verpleegsterkamer. Drie maal. Corine schrok op, de emotionele spanning van het telefoongesprek nog in haar lichaam. Nogmaals drie kloppen.

Het kenmerkende geluid van een ring op hout. Een mannelijk silhouet stond in het tegenlicht dat, met de zon op haar hoogste punt, door de gang verspreid werd via de grote acrylaat dakvensters. Ze herkende hem.

‘Freddie, wat kan ik voor je doen?’

Ze keek met een vriendelijke blik naar de magere jongen in de deuropening. Het extreem kort geknipte en geblondeerde stekeltjeshaar accentueerde zijn licht uitpuilende oren. Het aan een oor bungelend metalen oorhangertje met een doodshoofd en twee gekruiste piratenzwaardjes zag er totaal misplaatst uit bij zijn timide imago. Het vestigde alleen maar extra aandacht op zijn toch al niet al te bescheiden formaat gehoororganen. Alle jonge verpleegsters hadden een beetje medelijden met de vreemde en introverte receptiemedewerker. Hij stelde zich altijd erg verlegen op en wist zich meestal geen houding te geven, met als gevolg dat hij regelmatig stuntelig gedrag vertoonde. Met name bij de vrouwelijke collega's. Alsof hij constant op de hoede is voor het andere geslacht. Maar hij had een zwak voor Corine. Een licht erotisch verlangen dat zijn fantasie regelmatig in de dode uren tijdens zijn dienst prikkelde en alle bijbehorende fysieke kenmerken bij hem openbaarde. Zichtbaar voor een ieder die, om wat voor reden dan ook, bij de balie voorover boog. Of hij geneerde zich nergens voor, of hij was zich er zelf niet van bewust. De meiden waren er nog niet uit. Het leverde in ieder geval genoeg giechelende discussies op die de onderlinge band alleen maar versterkte. In die zin was Magere Freddie veel populairder dan hij kon vermoeden.

‘Goedemorgen Corine, er is zojuist een aangetekende brief voor je bezorgd bij de receptie’

Ze moest altijd goed concentreren op wat hij zei. Zijn stemvolume had een zacht en verlegen niveau.

‘Pardon? Een aangetekende brief?’ herhaalde ze. ‘Voor mij? Waarom wordt dat hier bezorgd en niet bij mij thuis?’

‘Ik heb ook geen idee, Corine’

Magere Freddie deed zijn best om met haar mee te denken.

‘Daarom leek het mij het beste dat ik het direct bij je zou afgeven, vandaar’ riep hij; trots dat hij zo spontaan op dit schitterende excuus was gekomen. In werkelijkheid liet hij geen kans onbenut voor een persoonlijk contact met haar. Ondanks dat het tot nu tot helemaal niets hadden geleid. Zijn stem begon steeds meer te trillen en de eerste zweetdruppeltjes vormden zich op zijn hoge, bleke voorhoofd. Corine zag dat hij zich ongemakkelijk begon te voelen.

‘Bedankt jongen’ stelde ze hem gerust en reikte hem vleiend haar hand. Freddy overhandigde zonder direct oogcontact te maken de brief en keerde zich meteen om. Snel weer naar zijn vertrouwde werkplek. Zijn veilige thuishaven in de voor hem gevoelsmatig vijandige sfeer in het ziekenhuis. Schichtig scande hij zijn directe omgeving. Toen de kust veilig leek haalde hij zijn mobieltje uit zijn achterzak. Hij bleef iedereen die in een straal van tien meter van de balie liep nauwlettend volgen en wachtte af.

‘Met mij’ fluisterde hij zacht.

Naar voren gebogen probeerde hij het toestel zoveel mogelijk uit het zicht te houden.

‘Ja, ik heb de brief persoonlijk aan haar gegeven zoals u had opgedragen’

Hij luisterde even aandachtig en knikte zwijgend, niet bewust dat de persoon aan de andere kant van de lijn dit niet kon zien. Zonder verder een woord te hebben gezegd borg hij het telefoontje weer op. Er was al opgehangen. Hij voelde een zweetdruppeltje zijn kraag binnen dringen. Met een papieren servetje, waarvan hij altijd een klein voorraadje onder de

receptiebalie had liggen, depte hij zijn voorhoofd, neusvleugels en zijn gehele nek. In het openbaar was hij toch een stuk minder heldhaftig dan thuis in zijn virtuele wereld. Daar zonderde hij zich altijd af en dook in de donkere en illegale wereld van het Darknet, dat geen geheimen voor hem kende en waar hij een gerespecteerd iemand was ondanks dat hij daar alleen onder een pseudoniem en volledig anoniem opereerde. In het pikkedonker kon hij uren naar het hypnotiserende scherm voor hem turen. Op zoek naar spanning. Het was nog niet zo lang geleden dat hij op iets duisters stuitte dat hem langzaam in een wurggreep kreeg. Een forum over buitenaardse wezens die zich, vermomd als mensen, in de samenleving verborgen zouden houden tot het uur U. Met name de datum dat dit uur zou aanbreken en wat het doel zou zijn van deze wezens was het meest besproken onderwerp. De meest vreemde theorieën werden geuit. Sommige waren te begrijpen, sommige totaal uit de duim gezogen. Hoewel men algemeen vond dat er niets uitgesloten mocht worden. Alle opties werden opengehouden. Ook uiteraard de ontelbare samenzweringscomplotten die men meende te moeten delen.

Corine rolde al zittend de zwarte bureaustoel naar de grote witte vergadertafel in het midden van de ruimte. De mysterieuze brief in haar hand. Ze rook eraan. Een typische gewoonte dat ze zichzelf al sinds haar vroege jeugd had aangeleerd. De geur van een envelop was net zo spannend als de inhoud. Het vertegenwoordigde voor haar het meest persoonlijke contact met de afzender. Ze rook niets bijzonders. Alleen een typische kantoorgeur, zoals bij alle enveloppen met rekeningen en direct marketing reclame die met grote regelmaat thuis op haar deurmat

vallen. Dit keer geen vage nicotinegeur of een vleugje duidelijk herkenbare eau de toilette.

Doe eens normaal. Wat had je dan verwacht? De geur van White Musk? Het is geen liefdesbrief. Toch?

Ze betrapte zichzelf op irreële gedachten. Het was een neutrale witte envelop. Geen bedrijfslogo of frankeringstempel met een of andere reclame-uiting die de identiteit van de afzender zou kunnen prijsgeven. Ze controleerde de achterzijde. Ook niets. Ze keek voor de zekerheid snel om haar heen om te checken of ze daadwerkelijk alleen was en maakte de brief voorzichtig open. Eerst een begin met behulp van twee nagels, waarmee ze de bovenrand open scheurde en daarna zorgvuldig de rest van de envelop door haar spitse linker wijsvinger als briefopener te gebruiken. Ze scande de brief snel met haar ogen.

Geen briefhoofd, geen handtekening of zelfs maar een datumstempel. Alleen een handgeschreven A4 vel.

Mevrouw Fischer,

Ik nodig u hierbij uit voor een persoonlijk gesprek om een toekomst bij onze organisatie met u te bespreken.

Het telefoonnummer dat u dient te bellen:

0011-39-0622177.

Het bovenstaande nummer is een directe lijn en kunt u 24 uur per dag bellen.

Corine kon haar ogen niet geloven. Ze las de brief nogmaals. Het stond er allemaal echt.

‘Dit kan toch niet waar zijn? Wat is dat in hemelsnaam voor een organisatie of bedrijf? Ik ga toch zeker niet een volslagen onbekend nummer bellen, zonder enige informatie vooraf? Geen afzender, niets. En waarom al die geheimzinnigheid? Het lijkt wel of de brief niet traceerbaar mag zijn’
Tientallen vragen werden door haar brein afgevuurd.

‘Corine, kun je met spoed meekomen!’ Het afdelingshoofd stak haar licht bezwete hoofd om de hoek. ‘We hebben je assistentie nodig.....Nu!’

Geschrokken frommelde Corine de brief snel en ongezien in haar broekzak en veerde op. De leuning van de in haar haast achteruit geduwde bureaustoel botste hard tegen de onlangs nog glad gestucte witte muur en liet een duidelijke, maar niet onherstelbare schadeplek achter. Ze rende met haar mentor mee naar een zaal waar flink wat commotie was ontstaan.

‘Wat is er aan de hand?’ informeerde Corine tussen haar ademhalingen door.

Hun verpleegstersklompen echoden door de gang. De gejaagde blik in de ogen van Joke van Leem baarde haar zorgen. Haar leidinggevende was normaal gesproken de rust zelve.

‘Twee leerling-verpleegsters die plots op zaal hysterisch zijn geworden’

Haar ogen waren onrustig samengeknepen. In een flits zag Corine haar ineens als een meedogenloze dictator. Versterkt door de vele rimpels die nu zichtbaar waren als gevolg van haar plotselinge intens gemene gezichts-uitdrukking.

‘Stagiaires’ siste ze.

Corine voelde zich aangesproken maar zei niets en volgde lijdzaam. Een jonge skater was vanaf de EHBO naar een

ziekenzaal op de afdeling Neurologie gebracht. Nog steeds gekleed in de kenmerkende straatcultuur kleding dat hij droeg bij binnenkomst. Corine, haar vriendinnen en menig medestudente plaatsten vraagtekens bij de woorden *mode* en *trendy* die in modemagazines bij de wijde en vaak voddige kledingstijl werden gebruikt. Broeken die bijna op kniehoogte hangen. Ondergoed dat niet subtiel maar zo ongeveer in zijn totaliteit zichtbaar is. En niet te vergeten de typische bovenkleding die daarbij vaak gedragen wordt. Hooded sweaters. In de ogen van Corine het meest afgrijselijke kledingstuk dat een jongen kan aantrekken. Op de combinatie van witte sokken en afzichtelijke klittenbandsandalen na dan misschien. Maar die zagen ze eigenlijk alleen bij mannelijke vijftigplussers. Naast twee artsen stonden twee verpleegkundigen in opleiding in het midden van de bewuste zaal op de vierde verdieping. Ze zochten bescherming bij elkaar en weigerden de patiënt, die een paar bedden van hen verwijderd lag, nog verder aan te raken, tot grote irritatie bij van Leem. Ze had hun ongerustheid aangehoord en velde ter plekke haar oordeel.

‘Jullie doen wat jullie opgedragen wordt, anders is daar het gat van de deur en hoeft je niet meer terug te komen’ liet ze de twee dienstweigeraars venijnig weten, om meteen duidelijk te maken dat zij hier de baas was en niet de nog onervaren broekies. Haar, door het vele contact met ontsmettingsmiddel ruw geworden, vinger puntig naar de deur wijzend.

De twee schrokken van de harde woorden en niet in de laatste plaats van de koude blik in haar ogen. Zo hadden ze haar nog niet meegemaakt. Maar ze bleven bij hun standpunt.

‘Joke, het spijt mij, maar ik raak die gozer niet meer aan. Je kan hoog of laag springen, ik doe het niet. Echt niet’ legde een van hen met bevende stem uit, terwijl ze haar hand angstvallig dicht bij haar neus hield. ‘Er ging een ijskoude rilling door mij heen, dat wil je niet weten. Dat heb ik nog nooit meegemaakt. Er is iets met hem’

‘Wat is dat nu voor kolder?’ reageerde van Leem verbeterd. ‘Die jongen heeft onze zorg nodig. Daarom zijn wij hier. Neem afstand en zie hem niet als persoon, wanneer je vindt dat het te persoonlijk voor je wordt. Doe waarin je getraind bent’

‘Dat is het niet’ verweerde de tweede verpleegster in spe zich met een net zo verbeterd gezicht als haar leidinggevende. Zij was voor niemand bang maar haar ogen stonden nog wijd opengesperd van schrik, als opgejaagd wild.

‘Ik kan het ook niet goed genoeg uitleggen, Joke. Ik ben niet bijgelovig ofzo, maar deze patiënt vind ik ook eng, net als Marianne. Ik word bang en akelig tegelijk als ik naast hem sta. En het lijkt wel alsof er een vreemde geur rond hem hangt’

Corine zag hoe de neusvleugels van haar mentor snel en kort heen en weer bewogen, als bij een felle politiehond dat de angst van zijn aan-staande slachtoffer ruikt vlak voordat zijn vlijmscherpe beet zich in zacht en kansloos vlees boort.

‘Het is jullie keuze, maar dan moeten we helaas tot de conclusie komen dat jullie niet geschikt zijn voor het vak. Jullie opleiding is na vandaag beëindigd. Jullie mogen de toegangspasjes nu bij Personeelszaken gaan inleveren. Zij zullen de rest van de afwikkeling voor hun rekening nemen. Ik zal zorgen dat er wel een positief getuigschrift opgemaakt wordt,

zodat jullie geen nadelige gevolgen voor jullie verdere carrière zullen ondervinden’

Het afdelingshoofd had gesproken. Alle aanwezigen waren onder de indruk van haar vastberadenheid en de koelheid in haar ogen. Corine vroeg zichzelf ter plekke af of ze later ook zo afstandelijk en koud zou worden als gevolg van zoveel zware dienstjaren in de zorg.

‘Corine, zou jij deze patiënt de komende vierentwintig uur willen monitoren en mij persoonlijk op de hoogte brengen indien er zorgelijke afwijkingen in het herstelproces ontstaan?’

‘Uiteraard’ reageerde Corine aarzelend, maar plichtsbewust. ‘Is zijn patiëntendossier al opgemaakt, zodat ik de resultaten kan noteren? Zijn de ouders al getraceerd en geïnformeerd?’

‘Bedankt voor je professionaliteit Corine. Daar kunnen sommigen een voorbeeld aan nemen’
waarmee ze nog een steek onder water na gaf aan de twee, nog steeds doodsbanige, leerlingen.

‘Het klembord met de laatste gegevens zou door de EHBO aangevuld worden. Zoals je kunt zien zijn ze op dit moment met de overdracht bezig’ knikkend naar de aanwezige, maar zwijgende artsen.

‘De politie heeft aan de hand van zijn ID-kaart zijn ouders getraceerd. Zij zullen zorgen dat ze geïnformeerd worden’
Corine wierp een voorzichtige blik naar haar twee aanstaande ex-collega’s en keek hun vragend aan. Hun verontrustte blikken spraken boekdelen toen ze beiden tegelijkertijd hun schouders ophaalden. Voor haar gevoel was er wel degelijk iets aan de hand. Beide artsen negeerden uit lijfsbehoud het gedrag van het afdelingshoofd nadat ze het hadden gadeslagen en rondden

snel en efficiënt de patientoverdracht af. Niemand had het lef om tegen de dominante Van Leem in te gaan. Ze groetten haar plichtmatig en gingen over tot hun dagelijkse routine. Het afdelingshoofd werd opgepiept vanuit een andere zaal, waar haar expertise werd gevraagd. Na een korte visuele inspectie van de skater, waarbij ze nog tevergeefs probeerde iets afwijkends vast te stellen, tikte ze hoofdschuddend Corine ter bemoediging op diens schouder en haastte zich naar de volgende calamiteit. De twee studentes verlieten stevig gearmd en geëmotioneerd de zaal. Binnen vijf minuten was Corine van een tumultueuze situatie in een rustige, ogen-schijnlijk kalme en overzichtelijke vrede beland. De jonge patiënt lag onrustig te slapen. Blijkbaar waren zijn hersenen de klap en de gevolgen ervan aan het verwerken. Volgens de specialist zou hij er geen blijvend trauma aan overhouden, maar moest hij wel tot de volgende middag in de gaten gehouden worden. Voor haar hield dat in dat ze hem ieder uur moest wakker maken in verband met het risico op eventuele interne bloedingen die nog zouden kunnen optreden. Ze had medelijden met hem. Stel je voor dat je iedere zestig minuten uit een diepe slaap wordt gerukt, terwijl dat juist het enige is waar je lichaam, na zo'n smak op het asfalt, op dat moment behoefte aan heeft.

Je kan de volgende keer maar beter hoofdbescherming dragen, ventje' dacht ze, terwijl de oogleden van de knul steeds snellere bewegingen maakten als voorbode van een naderende ontwaking. *'Dan maar een wat minder coole look, maar je houdt wel je koppie erbij'*

Even nam ze de jonge patiënt aandachtig in haar op. Het viel haar op dat hij voor zijn leeftijd een puntgave huid had. Van een

bijna onnatuurlijke schoonheid. Bleek, maar vrouwelijk zacht. Hij had geen knap uiterlijk, dat niet. De jongen lag bewegingloos op zijn rug toen hij langzaam zijn ogen opende. Hij knipperde een paar keer door het koude tl-licht dat recht boven zijn hoofd aan het drie meter hoge plafond hing en bewoog zijn hoofd schichtig opzij naar de knappe verpleegster met een geruststellende glimlach die naast zijn bed stond. De ader in zijn nek pulseerde kalm. Toen hun blikken elkaar ontmoetten veranderde haar zachte uiterlijk op slag.

‘O mijn God!’

Corine verbleekte en draaide voor een moment instinctief haar hoofd de andere kant op. Ze kon net voorkomen dat ze haar zelfbeheersing verloor en was net op tijd in staat om haar vlakke hand dat op weg was naar haar mond weer snel onder controle te krijgen. De haartjes op haar beide armen rezen recht overeind. Nekhaartjes deden hetzelfde. Haar gezichtsspieren spannen zich krampachtig samen. Nu pas begreep ze haar twee collega's.

‘Dit kan niet waar zijn! Die ogen! Die koolzwarte ogen!’

Een licht waarneembare vreemde geur drong tegelijkertijd diep in haar neusgaten door. Haar zintuig kon het niet thuis brengen, hoe hard het ook probeerde.

‘Gadver, het lijkt wel op dat van verbrande lucifers’

Ze keek om haar heen en zocht naar een verklaring dat niet kwam. Op de doorgaans redelijk rustige afdeling van het Delftse ziekenhuis ging Corine op zoek naar haar afdelingshoofd. Het geluid van haar klompen weerklonk weer als een metronoom door de kale gang. Nadat ze een aantal zalen en wachtruimtes had gecontroleerd zag ze haar staan. Van Leem was in gesprek met twee naaste familieleden die bezorgd waren om wat er met